

تعداد زیادی از فوتبالیست‌ها برای حرکات بعد از گلشان بر نام‌ریزی می‌کنند اما به یادماندنی‌ترین خوشحالی بازیکنان فوتبال کار ستاره‌های مستطیل سبز است

انجمن ستاره‌های خوشحال

کسری امام صفاری

شما اگر فوتبالیست بودید، دوست داشتید وقتی گل می‌زنید چه جوری خوشحالی کنید؟ ممکن است شما از قبل برنامه‌ای ریخته باشید و خوشحالی بعد از گلتان را آن‌طور که می‌خواهید، تجسم کنید اما گاهی آن قدر فشار بازی زیاد و گلی که زده‌اید مهم است که آدرنالین بدنتان بیش از معمول ترشح می‌شود و اصلاً نمی‌فهمید چه کار می‌کنید. شادی بعد از گل حاصل اتفاقات شیمیایی درون بدن است و چون ذات ورزش در دو خلاصه می‌شود، بیشتر گل‌زنان بعد از گذاشتن توپ از خط دروازه شروع می‌کنند به دویدن. گاهی هم چون شادی از ظرفیتشان بیشتر است، به سمت هواداران می‌دوند تا هزاران نفر را در آن شادی سهیم کنند. اما همیشه هستند بازیکنانی که با دوست دارند خاص باشند یا می‌خواهند بعد از گل، پیامی به شخص یا گروهی برسانند یا خلاصه هدفی به جز شادمانی دارند که معمولاً خوشحالی این بازیکنان در اذهان باقی می‌ماند.

یکسری خوشحالی‌های بعد از گل حالت ویژه‌ای ندارند و گلزن بعد از گل شروع می‌کند به دویدن. هم تیمانش هم دنبالش می‌دوند و او را به آغوش می‌کشند. از این تکراری ترفندی است که بازیکنی گل می‌زند و بعد از چند متر دویدن به هوا می‌پرد یا می‌دود سمت مربی‌اش و بعد از کنار زدن نیمکت‌نشینان مربی‌اش را در آغوش می‌کشد. خیلی هم دیده‌ایم بازیکنانی مثل یورگن کلاینزمن - وقتی تازه رفته بود تاتنهام - بعد از گل به سمت پرچم کرنر شیرجه می‌زد و روی سینه‌اش چندمتری سر می‌خورد. البته کلاینزمن کلا شیرجه دوست داشت و در محوطه جریمه برای فریب داور خیلی خودش را زمین می‌انداخت. برای همین هم این تیپ خوشحالی را به اسم ستاره آلمان در دهه ۹۰ گذاشتند؛ هر چند خودش بعد از بسیاری از گل‌هایی که می‌زد، این کار را نمی‌کرد. یکی از دیگر خوشحالی‌های معمول این است که گلزن دستانتش را به ۲ طرف باز می‌کند و می‌دود؛ کاری که معمولاً وحید هاشمیان می‌کند. این مدل هم به «هواپیما» معروف است. یک مدل خوشحالی دیگر هم هست که به‌تو در جام جهانی ۱۹۹۴ مد کرده‌او بعد از گل دستتس را جلوی شکمش به هم چسباند و طوری موزون به چپ و راست تکان داد که انگار دارد نوزادی را تکان می‌دهد. روماریو هم کنارش آمد و همین کار را کرد. دلیلش این بود که به‌تو تازه صاحب پرسی شده بود و داشت تولدش را جشن می‌گرفت. خیلی‌های دیگر هم این کار را کردند. یکی از معروف‌ترین‌هایش آندری شوچنکو بود که شادی پدر شدنش را با هم‌تیمانش در جلسی تقسیم کرد.

روبالدو هم خوشحالی خاصی را رواج داد. او در بازی برزیل برابر دانمارک در جام جهانی ۱۹۹۸ فرانسه بعد از گلی که زد، شروع کرد به بوسیدن حلقه زدواجش تا به این ترتیب به همسرش ادای احترام کند؛ کاری که هنوز هم فرانک لمپارد و رانول می‌کنند. حامد کاویانپور هم آن زمان که ستاره پرسپولیس بود، این کار را می‌کرد. بازیکنانی هم که به ارزش‌های مذهبی اعتقاد بیشتری دارند، بعد از گل به اولین کسی که فکر می‌کنند، خداست؛ مثل کاکا که امکان ندارد گلی بزند و فراموش کند با دستش آسمان را نشان بدهد. خیلی از فوتبالیست‌های ایرانی هم همین‌طورند؛ مثل مهرداد میناوند که بعد از گلی که در جام ملت‌های آسیا ۱۹۹۶ زد، سجده کرد یا علی دایی که بعد از هر گل دستانتش را به سوی خدا دراز می‌کرد. یک‌جور دیگر هم هست و آن احترام به تیم سابق است. هنریک لارسن - مهاجم افسانه‌ای سوئد - وقتی پس از ۱۲ سال بازی در سلتیک به بارسلونا رفته بود، در لیگ قهرمانان اروپا به تیم سابقش گل زد و اصلاً به روی خودش نیامورد؛ سرش را انداخت پایین و فقط ای دور گودیانسن را که به سمتش دویده بود، بغل کرد. یا یک سال قبلش فرناندو مورنتس در سانتیاگو برنابئو با گلی که به رئال مادرید زد، تیم سابقش را حذف کرد. هواداران رئال هم برایش ایستادند و کف زدند. یک مدل خوشحالی هم که به‌خصوص برای ایرانی‌های خاطر‌انگیز است، وقتی بود که روی پرگر - مهاجم هامبورگ - با پاس گل زنی مبدی و مهدوی کیا گلزنی کرد. او روی یک زانو نشست و پای راست مهدی را روی زانویش گذاشت و به تقلید از واکسی‌ها شروع کرد دست به پاک کردن و برق انداختن کفش مهدوی کیا. پرگر می‌خواست با این کار از پاس گل ستاره ایرانی هامبورگ تشکر کند. این کار را خیلی از مهاجمان برای تشکر از سازنده گل انجام داده‌اند.

حق کیی محفوظ است

یک‌سری از بازیکنان هم هستند که خوشحالی‌شان منحصر به فرد است؛ یعنی بعد از هر گل همیشه یک مدل خوشحالی می‌کنند و اگر هم کسی پیدا شود مثل آنها خوشحالی کند، می‌گویند فالتی ادای فلتونی را در می‌آورد؛ مثلاً مارادونا بعد از هر گلی که می‌زد، پس از چند متر دویدن بالا می‌پرد و هر دو پایش را خم می‌کرد. وقتی هم که در هوا بود، مشت دست راستش را به هوا می‌انداخت. علی دایی، اسطوره فوتبال ایران هم در ۱۰ سال اخیر بازی‌اش کاری مشابه این می‌کرد. او کمی می‌دوید و دستانتش را می‌چرخاند و دست آخر بلند می‌پرد و ۲ مشتش را از کنار شقیقه‌هایش به هوا پرتاب می‌کرد. هواداران هر تا هیچ‌وقت خوشحالی او را بعد از ۲ گلی که در لیگ قهرمانان اروپا به جلسی زد، فراموش نمی‌کنند. زین‌الدین زیدان هم وقتی در رئال مادرید بود، خوشحالی جالبی بعد از گل‌هایش داشت. او در حقیقت اصلاً خوشحالی نمی‌کرد و خیلی جدی و با ابروهای گره‌خورده به سمت زمین خودی برمی‌گشت؛ فقط گاهی مشتش را گره می‌کرد و باز هم خیلی عبوس

فریاد می‌زد. از همه معروف‌تر خوشحالی رونالدو، ستاره افسانه‌ای برزیل است. او دست راستش را به بدن می‌چسباند و انگشت اشاره‌اش را تکان می‌دهد؛ طوری که انگار می‌خواست این نکته را به هواداران بفهماند: «به‌تان گفته بودم». البته بعضی وقت‌ها هم ساعت دست راستش را به پیشانی می‌چسباند و می‌دوید. اتونو هم خوشحالی خاصی برای خودش دارد؛ از زمانی که هواداران نژادپرست فوتبال به خاطر رنگ سیاه اتونو برایش صدای میمون درآوردند، این مهاجم کامرونی به نشانه اعتراض بعد از گل‌هایی که می‌زند، دستانتش را دور سرش می‌چرخاند و به حالت مسخره سرش را تکان می‌دهد. این حرکت به «رقص میمون» معروف شده است. قبل از این‌گونه خوشحالی، اتونو یک جور دیگر گلش را جشن می‌گرفت؛ او دست راستش را روی قلبش می‌گذاشت و دست چپش را به بیرون باز می‌کرد. جالب آنکه سال‌ها پیش از او، این فرهاد مجیدی بود که در استقلال بعد از گل این طوری خوشحالی می‌کرد. دل‌پیرو - ستاره یووه - این‌اواخر مدل منحصر به فردی خوشحالی می‌کند؛ او زبانش را مثل کودکان بیرون می‌آورد و شروع می‌کند به دویدن. یک سال قبل از اینکه او این کار را بکند، توتی به خاطر تولد فرزندش، بعد از گل شست دست راستش را به دهان می‌گذاشت و جشن می‌گرفت. توتی هنوز هم با اینکه سطرش دیگر شستش را نمی‌مکد، این کار را می‌کند.

برگر روی یک زانو نشست و پای راست مهدی را روی زانویش گذاشت و به تقلید از واکسی‌ها شروع کرد به پاک کردن و برق انداختن کفش مهدوی کیا

خوشحالی لوکاتونی هم معروف است؛ دست راستش را نزدیک گوشش می‌کند و می‌چرخاند. میروسلاو کلوژه هم مدت‌ها بعد از گل یک پشتکت می‌زد اما به دلیل پارگی رباط صلیبی یکی از زانوهایش، پزشکان او را از انجام این مدل خوشحالی محروم کردند.

شادی‌های به یادماندنی

بعضی بازیکنان شاید یک‌جور خوشحالی خاصی نداشته باشند اما بعد از یک گل خاص، یک مدل خوشحالی کرده‌اند که هیچ‌وقت نمی‌توان آن را فراموش کرد. گاهی هم این خوشحالی‌ها جنجال‌آفریده و به این خاطر بیش از خود گل در خاطر مانده است. یکی از جالب‌ترین شادی‌های بعد از گل برمی‌گردد به سال ۱۹۸۲؛ وقتی مارکو تاردلی - هافبک ایتالیا - در جام جهانی ۱۹۹۲ دروازه آلمان غربی را گشود، او

با چشمانی اشک‌بار می‌دوید و در حالی که با مشت روی سینه‌اش می‌زد، نام خودش را فریاد می‌کشید. خوشحالی او هنوز هم در صحنه‌هایی که از فوتبال نمایش می‌دهند، نشان داده می‌شود. خوشحالی روزه میلاد، اسطوره فوتبال کامرون هم هیچ‌وقت از ذهن‌ها پاک نمی‌شود. رقص جالب او کنار نقطه کرنر بعد از گل‌هایی که در جام جهانی ۱۹۹۰ می‌زد - به‌خصوص آن گلی که به رنه هیگوینتا، دروازه‌بان کلمبیا زده بود - یکی از پر بیننده‌ترین صحنه‌های فوتبالی زمان خودش بود.

جالب‌ترین این خوشحالی‌ها شاید مال اریک کانتونا باشد؛ ستاره افسانه‌ای منچستر یونایتد در فصل ۱۹۹۷-۱۹۹۶ از پشت محوطه جریمه، دروازه ساندرلند را گشود و بدون اینکه اصلاً بدو یا حرفی بزند، سینه‌اش را ستر بر کرد و با شانه‌هایی با خیلی آرام چرخید. حرکتش آن قدر واضح بود که اصلاً لازم نبود بگوید «ما اینیم». بعداً روی صحنه این گل و خوشحالی‌اش، آهنگ مارش نظامی ناپلئون بناپارت را گذاشتند که با این کار، قدرت و حرکت شانه‌ها را با فرمانروای تاریخ‌ساز فرانسه و اروپا مقایسه کرده بودند.

زیباترین شادی بعد از گل جام جهانی ۲۰۰۶ مربوط به فراداست؛ ستاره آن زمان لیون وقتی گل دوم تیمش را به استرالیا زد، کفشش را از یاد آورد و مانند گوشه تلفن روی آن شماره‌های گرفت و روی گوشش گذاشت. بعد از بازی فرد دلیل این حرکت را گفت: «من به روح پدرم در بهشت زنگ زدم و این گل را به او تقدیم کردم». خوشحالی بعد از گل محسن خلیلی به صباپارتی هم برای پرسپولیس‌ها فراموش‌نشده است. او بعد از این گل رویه‌روی جایگاه ۸ استادوم آزادی که آن روز در فرقی هواداران پرسپولیس بود، زانو زد و در حالی که به نظر در دست چپش کمان بود، در دست راستش تیری از پشت برداشت و به سمت هواداران شلیک کرد. گلریل باتیستوتا هم خوشحالی جالبی داشت؛ خیلی پیش آمده بود که بعد از گل‌هایش مسلسل دستش بگیرد و به کل استادوم شلیک کند؛ برعکس کارلوس توزه، مهاجم آرژانتینی منچستر یونایتد که بعد از گلی که در اولین روز سال ۲۰۰۸ به کمر رساند، پستانکی از جیبش درآورد و مانند بچه‌ها آن را در دهانش گذاشت.

شادی عجیب بانولو دی کاتیبو که پس از گلزنی به تماشاگران سلام فانتزیستی داد

اگر جام جهانی ۹۰ را یادتان باشد حتماً حرکت منحصر به فرد به به تو پس از گلزنی را به خاطر دارید

شادی‌های پس از گل گاهی اوقات با جریحه‌دور و همراهی می‌شود

یک وقت کارت بگیرد

همیشه این قبیل شادی‌ها با خوشی تمام نمی‌شود؛ خیلی شده به خاطر حرکات نژادپرستانه تحریک‌برانگیز یا محدودیت‌های قانونی فیفا، بازیکنان به برداختن جریحه‌های سنگینی محکوم شده‌اند. این را می‌دانید که بعد از گل بازیکن حق ندارد لباسش را در بیابارد و حتی حق ندارد پیراهنش را روی سر بکشد؛ البته قبلاً این‌طور نبود؛ فابریتسو راولانی - ستاره موسفید بوونتوس - وقتی بازی می‌کرد، بعد از هر گل پیراهنش را روی سرش می‌کشید یا وقتی البور بیرهوف - مهاجم آلمان - گل دومش را در فینال یورو ۹۶ به چک زد، پیراهنش را کلا درآورد چون با گل طلایی او آلمان قهرمان شد. اما الان دیگر این‌طور نیست؛ حالا بازیکنان اگر پیراهنتشان را بالا بزنند باید حواسشان باشد روی زیر پیراهنی‌شان جملات سیاسی یا توهین‌آمیز نوشته نشده باشد. بانولو دی کاتیبو - مهاجم سابق لاتزیو - از کسانی بود که تقاض سنگینی برای خوشحالی‌های بعد از گلش می‌داد. او بارها بعد از گل با چهره‌های عصبانی دست راستش را بالایا می‌برد و عملاً سلام نازی می‌داد. این حرکات نژادپرستانه، چند بار محرومیت‌ها و جریمه‌های نقدی زیادی برای این مهاجم جنجالی داشت.

این قبیل جریحه‌ها حتی بقیه تیری آری را هم چسبیده؛ وقتی که او پیراهن آرسنالش را درآورد تا پیام تبریک بچه‌دار شدن دوستش را به او برساند. یکی از جنجالی‌ترین خوشحالی‌ها مربوط به رایبی فالور است؛ او بعد از گلی که با پیراهن لیورپول به اورتون زد، کنار خط سفید زمین رفت و وانمود کرد چیزی روی دستش ریخته و مثل کوکائین آن را از بیسی بالا کشید. جریمه او هم ۹۰ هزار پوند در نظر گرفته شد.

سهراب انتظاری هم ماجرای جالبی دارد؛ او که آن زمان برای پرسپولیس بازی می‌کرد، بعد از اینکه توتیش وارد دروازه سالیپا شد، پیراهنش را درآورد و داور کارت زرد دوم را به او نشان داد. البته این جریمه، دلیل اصلی اشک‌های او بعد از گلش نبوده؛ او بیشتر از اینکه با علی پروین در رختکن رویه‌رو شود می‌ترسید.

